

درمان

شاعر: قدرت الله درمان

خپرندوی: خوست ادبي بهير

د خپرونو لړ: ۱

د پښتۍ ډيزاين: وحيد کوچی

کمپوز: خالد مقبل

چاپکال: ۱۳۹۴ل/ ۲۰۱۵ز

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپځی: اسد دانش مطبعه- کابل/ ۰۷۰۰۴۴۹۲۹۸

د موندني ځايونه

خوست: غرغښت کتاب او قرطاسيه پلورنځی

خوست: لمر کتاب او قرطاسيه پلورنځی/ ۰۷۷۸۲۸۷۸۴۷

خوست: سباوون کتاب او قرطاسيه پلورنځی

ننگرهار: مازيگر کتاب پلورنځی

ننگرهار: عبدالمجيد مومند کتاب پلورنځی، مخابراتو څلور لاری

پکتيا: علمي کتاب پلورنځی

کابل: ميوند واټ، پخته فروشی، کوچي ته مخامخ، احمدي پلازا، څلورم پور دانش

کتابخانه - / ۰۷۷۱۱ ۴۴۱۷

Ketabton.com

شاعر کریم

شوخی او خلیدونکې نمونې موندلی شو، چې همدا د انساني ژوند خوږې، شوخی او په ذهن کې تلپاتې مرحلې هم دي. خوست ادبي بهیر ویاړي، چې د ډیر کم وخت په تېرېدو نه یوازې د ادب په ډگر کې د بېلا بېلو ناستو (مشاعرو، کره کتنو، مخکتنو، لېکچرونو...) کوربه وو، بلکې د کتابونو د چاپ لړۍ یې هم پیل کړه او دا دی د خپل یو فعال او اخلاصمن غړي قدرت الله درمان ((درمان)) د شعر د مینوالو مخې ته رږدي. درمان د خوست سیمې په عمر تاند، خو په شعر پوخ ځوان دی، زموږ باور دی، چې د ((درمان)) په لوستو به مو تر ډېره تېري شعري ذوقونه خړوب شي.

درمان د همداسې د خوږو زړونو درمان اوسي!

په ټول هېواد او ښکلي خوست کې د ادب د لا غوړېدا په هیله!

درنښت او مینه

خوست ادبي بهیر

ته درمان د خوږو زړونو!

د خدای وېش عجیبه دی. انسانان یې ټول له غوښې او هډوکو جوړ کړي، د ټولو ظاهري بڼه تقریباً یوه ده، زړونه یې هم د غوښې له یوې نرمې ټوټې رغېدلي؛ خو! هغه چې موږ یې په ساده ژبه د همدې زړه کړنې او غوښتنې گڼو، سره بېلې دي. ډیرو زړونو غوښتي، چې د ډیرو او لوړو ودانیو په لرلو د خپل هوس تنده ماته کړي. ډېرو د مصنوعي ځان د لوړاوي لمن د همدې تندې د سرولو لپاره راټینگه کړې ده او...

خو، ډیرو کمو یې بیا په د فکر کړی، چې د زړونو نوې ماڼۍ ورغوي او زړې هغه لوېدو ته پرې نه رږدي. دا ارمان د یوه عاطفي انسان، شاعر او درمان انسان ارمان دی. له ښه بخته چې زمونږ (درمان) هم د همداسې یو ارمان لپاره لېڅې غړلي او تورو، لفظونو او کلمو په مرسته غواړي چې په هر زړه کې د یوه ښکلي ارمان ماڼۍ ودانه کړي. دی تر ډېره په دې چاره کې بریالی هم دی، ځکه په سره پیيلو مرغلرو کې یې د ماشومتوب او ځوانۍ ډیرې

په جوس تورې يوې گډې گل کرينه

د خوست په سمسور جوس يو وار بيا بناغلي قدرت الله درمان دخپلې دويمې شعري ټولگې (درمان) گلان کرلي. ددرمان شاعري که له يو پلوه دچا خبره ښه په درز کې دپرمختگ پر لورروانه ده بل لوري ته ښه زيات مينه وال هم لري دا دواړه هغه قرينې دي چې درمان ته دنوي کهول داستازي شاعر مقام ورکوي.

په دې ټولگه کې هم درمان د تير په څېر په زړه پورې شاعري کړې چې له دوو ازادو او يو څو متفرقه شعرونو پرته ټوله منځپاڼه غزليزو نغمو او ورموپه غېره کې رانغښتې. له ډېرو تشریفاتو خبرو تيرېم راحم اصلي موضوع ته. مشهور هندي مذهبي گورو آوشو نقاد ناکامه شاعر او خبريال ناکامه سياستوال بولي . ددوئ داخبره تر ډېره بريده شخصا پر ما سمه راځي ځکه چې په داسې حال کې ددرمان په شعرونو نظر ورکوم نيوکه ورباندې کوم چې ددوئ په څېر شاعري نشم کولای بس دا چې دوئ له ما سره د بې کچه مينې له مخې له ما څخه دليکلو غوښتنه وکړه غواړم څو لنډې او موجزې خبرې له درنو لوستونکيو سره شريکې کړم.

له مور سره زياته مينه ولسي محاورې په زړه پورې رديفونه سوليز طبييت سوچه انساني عاطفه دښکلا ستاينه مينه اود ټولنيزو ناخوالو منطقي

غندنه او داسې نور ټولنيزو او اخلاقي مسايلو ددرمان دشاعري دمحتوا پله درنه کړې. يادې خبرې که څه هم خورا مهمې دي دژوند او ټولنې سره سروکارلري يو ژوندی او دحساس فکر سپړی ورنه ارومرو اغېزمن کېږي. ولې دلته غواړم ددب په اړه يوې تشې ته اشاره وکړم . او هغه دا چې د ژوند دنورو چارو په څېر موږ په شاعري کې هم دې رد فعل يا دپېښو سره دعکس العمل له دريځه چلن کوو. ددرمان شاعري هم له دغې نيمگړتيا څخه استثناء نه ده. که څه هم شاعر دخپلې ټولنې يو جزء دی اوله ښې بدې څخه يې برخمن دی. او دا هم يوه حقيقت دی چې د سپري شخصيت ، طرز تفکر او چال چلند په وده او تشخص کې حاکم چاپيريال او شرايط ستره ونډه لري اودادبياتو او شاعرۍ لوړې ژورې هم ورسره تړلي خو شاعر چې دټولنې حساس وينس او بينا انسان دی الله تعالی ځانگړی استعداد او فکري ځواک ورپه برخه کړی که دعلمي مطالعې او زده کړو لمن ونيسي له دې حالته راوتل ورته شوني دي . شاعر کولی شي دخپل نوبت اوژورې او پراخه مطالعې او هنري تجربو پرمټ ټولنې ته راتلونکی انځور کړي دژوند دنورو چارو دسمون او پرمختگ لپاره لار نقشه وښايې او په دې توگه د ټولنې جيلب دسم مسير په لوري ونيسي.

ترکومه چې ددرمان دشاعری دهنري اړخ خبره ده نو ما په خپله پخوانۍ ليکنه کې هم داو ويلي وو چې روانه خوندوره او په تول پوره شاعري يې کړې دپلگې په توگه دکتاب دسر غزل يادولی شو هغوی وايی.

خلک گوره په اسمان کې ابادېږي

پښتانه دي چې په ځمکه کې ډوبېږي

درمان

نو درمان هم له چا کم نه دی همغه تابوت دی له همدغو ناخوالو سرټکونه ده ولې په نوي انداز. پر روان وضعیت يې نيکه يو غوره کنايه ده. دحمزه بابا رنگ هم لري هغه وايي:

بل خوا دې کاته چې مې دروکاته
روږدی په دې غلا يم څه به نه وايې

درمان وايي:

ته چې وايې نوره مه راته راگوره
ښه نو څه وکړم چې نه مې درنه کېږي

د يوې ښې ورتنۍ سربره د مبالغې صنعت هم لاندې شعر کې د پام وړدی
اننگي دې دسږو اوبو گړي دي
چې ورگورمه نو تنده مې زياتېږي

په صنعت محاوره کې ښه ماهر دی لند نوم په ښه توگه کاروي لکه دا بيت
که دخوږ زړگي درمان غواړې نو غورښه
محسبت ورته له هر څه نه ضرور دی

يو بل شعر کې وايي:

يوه سترگه چېرته ځان راباندې وينه
ته چې ورک يې الهامونه رانه ورک دي

درمان

دا غزل چې بې ردیفه دی تر پایه ښه ښه بیتونه لری او زما په اند ددوی د کتاب براعه الاستهلال يې گڼلی شو. دمطلع لومړی بیت دصنعت ارساد نمونه گڼلی شو. يعنې دلومړی بیت په لوستلو سړی ددويم بیت دمحتوا تشخيص کولی شي. دصنعت تعريض ښې هم پکې شته دساري په توگه وايي. خلک گوره تر اخره ټول خلک هم په اسمان کې نه اباديږي مراد ورنه ځينې دي همدارنگه په دويم بیت کې هم پښتانه عمومي خبره ده خو مراد ورنه دپښتنو ډېرکې برخه ده نه ټول ځکه نړۍ کې تر پښتنو ورسته پاتې هم شته او نه خو ټول پښتانه په زمکه ډوبېږي. همدارنگه په اسمان کې ابادېدل او په زمکه کې ډوبېدل دپرمختگ اوپه شاتگ لپاره د پورنۍ (استعارې) په توگه کارول شوي.

زه د چا له غمه دومره ډېر ژرېږم
په گړپوان مې په شرط شولې زرغونېږي

دغم نه ژړا بلکل زړه اوتکراري خبره ده دويم بیت يې ښکلې محاوره او په گړپوانه دشلو زرغونېدل په زړه پورې نوې ورتنۍ (تشبيه) ده. داشعر يې دنوښت يوه بله بېلگه:

يو سړي کاروبار غوښتو دويم ووي
نن سبا خو تابوتونه ښه خرڅېږي

که کاروان صيب وايي:

غوڅ يې کړ تابوت يې کړ ستانوم به مې ليکلو پرې
ستا په نامه خاورو ته چينار راسره ځي

درمان

هرانداز يې دلفريب دى خو زړگيه
دا ساده ساده كتل يې دکتو دي

ماته ددرمان فکري پوخوالی او اعتدال سپيڅلې جذبه او انساني عاطفه
تر څه نه زيات دکتو وړ ښکاري.

دليکنې په پای کې دنظر ماتي په توگه ځينو نيوکو ته صرف اشاره کول
غواړم. ځکه چې درمان تر ما زيات دشعراو شاعرۍ په رمزونو پوهه
دى. دويم دا چې يواځې ستاينه يوصرف دانسان د (انا) يا زه يم تغذيه
کوي دتعمير په موخه نيوکه دژوند دهرې برخي اړتيا ده .

لکه په دې بيت کې دبجرونو ستونزه چې پروفې غلطي هم کېداسي:
پرېرېده رقيبان خوله باران راوتي خوږونه دي
ته لکه په سره اوږي ديخ گړي سړې اوبه

که داسې وويل شي:

پرېرېده رقيبان خو له بارانه وتي خوږونه دي

داهم درواني دستونزې بله بېلگه:

ما گوره په نښتي جنگ کې هم دژوند نارې کړم
دا مـه وايه چې ښکلې مفکوره درسره نشته

که لومړی بيت داسې وويل شی:

ما گوره نښتي جنگ کې هم دژوند نارې کومه

درمان

په دې شعر کې (يوه سترگه) دخوستي گړدود يوه خوږه اصطلاح ده. د
الهامونو ورکېدل داشنا له فراق سره تړل دحسن تعليل ښه بېلگه بولو.
دا هم:

زه حيران يم چې بدل مې له چا واخلم
چې يې مړ کړمه هغه سړی مې ورور دی

دا شعر دمراعات نظير او تعريض صنعت هم لري او دشاعر دفکري عمق
او سوليز طبيعت څرگندويه هم دی.
درمان شاعرانه حجونه هم کوي:

درمانه ځم دنفرتونو شيطانان پرې ولم
دزړه په جيب کې په دې تمه گرځومه تېرې

ياد بيت کې د حسن استدلال سربيره دتلميح صنعت هم په ښه توگه
کارول شوی.

دا يې هم صنعت مدح بالذم

په ورځ دقيامت به خدای ته څه وايې ځواب
خونونه دې اشنا په هـرپاڼه اوبښتي دي

درمان په شاعرۍ کې خواږه او ترخه دواړه په خوندوره او زړه راښکونکي انداز
بيان کړي د ادبي صنعت او هنر هنداره يې دتصنع گرد و غبارنلري او ډېر
په طبيعي توگه يې کارولي. ښه رديفونه ولسي محاورې او کليوال تصويرونه
يې هم دستايلو دی. ارواښاد ډاکتر اعظم په وينا:

دا هم يوه بله ستونزه:

لاندي شعر هم دابهام ښکاردی:

خدای څه به وي داچې دې زموږ پر لوري پښه ماته وي

خدای څه به وي دا چې دغمونو سلسله ماته وي

دقافيې ځينې وړې ستونزې:

د محبت په خاوره پټ يې کړم ظاهر يې کړمه

ورک شوی زړی وم زرغون يې کړمه ډېر يې کړمه

د ظاهر او ډېر غږېږ گراف توپير لري دواړه هم قافيه کول تيروتنه ده همدې

ته ورته ستونزې دهمدې غزل په نورو بيتونو کې هم موندل کېږي. لکه

خاطر، چاپېر، شاعر، هېر . يوه بل ځای کې توکل، اجل، متل، اوربل،

عکس العمل په غزل کې بيا ټولوم او مبهم په يوه قافيه کې راوړل شوي...

هيله لرم چې دا څو نيوکې ددرمان دناهيلى لامل ونه گرځي او په اصطلاح

زما دغو ترڅو ته دحقيقي ترڅو په سترگه ونه کتل شي.

ټول کتاب مې ټکي پر ټکي ولوست دهرې غزليزې ونې ښاخونه مې څڼې

وهل او ځولې ځولې خوندونه مې ترې واخيستل ددوئ شاعري دپرمختگ

پرلوري چټک گامونه اخلي. ښاغلی درمان او دشعر مينه والو ته ددغې

ټولگې مبارکي واييم . دخوست جوس دې تل په ادبي گلانو سمسوره او

ښېرازه وي.

دسوکاله او ودان افغانستان په هيله

عبدالله صادق

کابل - ملي مارکېټ

۸/۷/۱۳۹۴

په غزل کې د خوشال غوندي جرأت

شعر د پخو خبرو په څېر پخېدل غواړي. ماشوم چې لوی شي خبرې يې

هاله پخې شي، خوځينې ماشومان بيا داسې وي چې په ماشومتوب کې په

خپلو پخو خبرو خلک حيرانوي. ځينې شاعران هم کټ مټ همداسې

وي؛ په ډېر کم عمر کې پاخه شعرونه وايي. خو اکثره شاعران د عامو

ماشومانو په څېر وي چې هرڅومره سترېږي؛ پوهه، تجربه، مشاهده،

تخيل، تفکر او زيرکتيا يې زياتېږي شعر يې هم قوي کېږي.

د درمان صيب شعر هم ورو ورو پخېږي. تخيل او تفکر يې ورو ورو د شعر

مغزو ته ورننوځي. د لومړۍ ټولگې په پرتله يې د دويمې شعرونه خواږه، روان

او څرگند پيغام لري. خو د لوستلو په وخت کې يې زما پام يوې بلې خوا ته

واړوه؛ خوستيو اصطلاحاتو او ځينو جملو ته.

درمان صيب وايي:

خدای (ج) به وي دا چې دې زموږ پر لوري پښه ماته وي

خدای (ج) به وي دا چې د غمونو سلسله ماته وي

درمان

/تورسپي/ توره پېشو/ دواړه په ديني لحاظ بد گڼل شوي. ملايان وايي چې په کوم کور کې تور سپی ملايکې نه ورځي. توره پېشو هسې لکه چې د تورسپي په تور کې لاړه ده. په کور کې يې خلک نه پرېږدي، بده يې گڼي. وايي چې کوم يو چې په کور کې وي کور سپېره او نيستمن کېږي، که څه شی يې وختلو هغه هم سپېره کېږي نو همدې باور دا اصطلاح زېږولې چې لاس يې تورسپي/پېشو خټلی. يعنې سپی سپېره او نيستمن دی او يوه يې نه دوې کېږي.

مينه غواړم، کبر نه کړم چې په چا باندې يې گوري
که تنی دی که گریز دی که منگل دی ، ورته ناست يم

/په چا کتل/ او /کبر نه کول/ د مرکو او جرگو خبرې دي. په خوست کې د سترو قومونو خپل خپل نرخونه (د جرگو، مرکو اصول او قاعدې) مالومې دي. څوک چې دعوه له مخامخ لوري سره په نرخ خلاصوي نو وايي چې لار ورسره کوم خو که په نرخ يې نه خلاصوي او له شريعتنه هم جگ شي نو کېرجن بلل کېږي او دا هم ويل کېږي چې غره ته وخوت. خوڅوک چې کبر نه کوي وايي چې په نرخ يا په شريعت يې ورسره گورم، ورته ناست يم.

منمه چې په زړه کې بلا ډېر ښکلي ساتمه
خو ته پکې د سوي لاس په څېر يې محترمه

/سوی لاس/ د سوي لاس ساتل ځانگړی پام او توجه غواړي. اصطلاحاً د نازک او مهم شي ساتلو په وخت کې هم ويل کېږي چې د سوي لاس په څېر يې ساتل پکار دي.

درمان

کله چې زلمی ونومول شي ترهغې د جينی کور ته د رواج او دستور له مخې نه شي ورتلی چې ترڅو يې/پښه ماتي/ نه وي شوی. زلمی د يو شمېر نېږدې خپلوانو سره مل د جينی د خپلوانو په مشوره په يوه ټاکلي ورځ د جينی کره د مېلمستيا لپاره ځي، د جينی کره هم ځينې خپلوان راغلي وي. زلمی(زوم) په هجره کې ناست وي د کلي شوخ ځوانان ټوکې ټکالې پرې کوي خو يو وار به کور ته هم ننوځي. هلته نو بيا خداي(ج) دې ساته، د پيغلو له خوا سل نخرې وي، يا د کت پړي نه وي خو ريځايي ورباندې وي چې زوم په ناڅېرې کې ورباندې کېږي پښې يې پرسر واوړي، يا به غوړ جام په يو لاس پورته کوي او خو کله چې زومگيري (پښی ماتې) وشي نو د زلمي پښه د جينی کور ته ورماته شي. پښه څوک د واده په ورځ، ځينې د لاسنيوي په ورځ او ځينې نور يې په کومه بل ورځ کوي.

رښتيا که وي رقيب دې د آنې سپی هم نه دی
جانانه خو چې تاته دومره گران دی په ما گران دی

(آنا/ آنه): هندي نرينه نوم دی. د پخوانی سکې د شپاړسمې برخې باور يې لره. خو د سکې د ارزښت په کمېدو سره آنه ډېره بې ارزښته په دې شوه چې هسې هم د سکې شپاړسمه برخه وه. څوک يا کوم شی چې ارزښت يې ډېر کم او يا د نشت برابر وي نو خلک ورته وايي چې د آنې هم نه دی؛ يعنې د آنې هومره ارزښت هم نه لري.

زمونږ تقدير هم څه د تورو سپو خټلی لاس دی
مونږ د اختر په ورځ کې هم وو هديرې ته روان

ستا په ښو کې مې زړه پاتې شو ما څه کړي وای
 لکه ورینمین زړوکی خپله خنښیده پر غنو
 منې کنه اڅېر دې هم له خولې نه (واه) ووتل
 زه خو شاعر یم په خبرو راولمه تیږه
 د سیند په منځ کې مې ولاړه کشتی وچلېده
 له دې نه ښکاري چې مورکی راته دعا کړې ده
 ما سره که جوړ دی او که وران دی په ما گران دی
 څه کوي! جانان خو نو جانان دی په ما گران دی
 ته چې زما تر مخ رقیب سره تېرېږې خاندې
 گوره په سر د جنازې، سندرې نه وایي څوک

درمان صیب ته د لاهنري بیانونو د هنر او جرأت په هیله.

ساده حیدرخېل

جدي ۱۳۹۳

د درمان صیب په شاعری کې مې داسې بیتونه هم ولیدل چې په لوستلو
 مې بې اختیاره له خولې واه واه ووتل؛ هېڅ په هېڅه د پاچا د مخالفت په
 منطقي ډول غندنه، د خولگیو په بیان کې د خوشال خان غوندې جرأت، په
 آیینو د تیاکو راختل، په غنو کې د زړوکو خښېدل/بندېدل، د تېرو غږول، د
 مور په دعا په سیند کې د ولاړې بېړۍ روانېدل، په خامه پلمه د پخو تیاکو
 چاودېدل، په هر حال کې د جانان ستاینه او د جانان په رضا راضي کېدل او
 ځان (مین) له جنازې (له مړي) سره او د یار خندا له سندرو سره تشبه کول
 هغه څه دي چې د درمان شعر ته یې د ډېر خوند او رنگ ترڅنګ درماني
 بڼه ورښلې:

ځان ته گوته ونیسه چې تا وطن ته څه کړي
 هسې گني څله د پاچا مخالفت کوې

بیان مې د خولگیو ښه جوت دی په غزل کې
 ما کړی د خوشال هسې جرات دی په غزل کې

ملامت نه یم چې په زړه مې راختې تیاکې
 د نظر تاو د کړلې ډېرې ایښې تیاکې

باڼه د مه زمبه نگاره زړه مې چوي له درده
 گوره څه خامه بهانه غواړې پخې تیاکې

خپلې خبرې

نه پوهېږم په خپلو شعرونو څه وليکم؟ زما شاعري دومره پېچلې نه ده چې شننې او تحليل ته دې اړتيا ولري، نه مې هم په شعر کې د ځينو خلکو غوندې لغات پراني کړې ده، چې خلک دې پرې په اسانه پوه نه شي، ما لکه د ارواښاد مصري خان خاطر په څېر ساده او کليوالو خبرو ته په ساده او کليوالي ټکو د سندرو جامې وراغوستي دي، هو! يوه خبره چې بايد ياده شي هغه زما په شاعري کې د ځينو سيمه ييزو اصطلاحاتو کارول دي، چې هغه اصطلاحات هم ښاغلي ساده حيدر خېل صاحب په خپله ليکنه کې په ډېره ښه توگه واضح کړي دي، چې د زړه له کومې مننه ترې کوم، زه مې د خپلې ټولگې ښه او بد تاسو ته پرېږدم. هيله لرم چې خپل ښک او رغنده نظريات رانه ونه سپموي. په پای کې د خپلو خبرو په پلمه د اوسني دور نوبت گر شاعر ښاغلي ممتاز اورکزي دا بيت راوړم او بس...

په خپل شعر مې تبصره دا وه ممتاز
چې بس لږ څه ورنږدې يم ښه نه يم

په مينه
قدرت الله درمان
۶ عقرب ۱۳۹۴

غزل

خلک گوره په اسمان کې اباديږي
ښتانه دي چې په ځمکه کې ډوبيږي

يو سړي کاروبار غوښتو، دويم ووې
نن سبا خو تابوتونه ښه خرڅيږي

زه حيران يم خدايه چرته پناه يوسم
ستا په کور کې چې هم خلک وژل کيږي

د رقيب کيسو ته مه گوره ملگريه
غږ نو کله په نظر پسې رسيږي

زه د چاله غمه دومره ډېر ژړېږم
په گربوان مې په شرط شولې زرغونېږي

ته چې وايې نوره مه راته راگوره
ښه نو څه وکړم چې نه مې درنه کيږي

زه شاعر يم د کاروان بابا خبره
دروغ نه وایمه ښکلي مې خوښيږي

په مړۍ د مسافرو ذکر وشو
خدای ښه منې که په مړۍ مې شخوند تيريږي

چې په تورو خاورو موږ نه شي درمانه
وړې نفس په بل رنگه نه مړيږي

بېخ د وځي د چاپلوسو انسانانو
لکه تاندې لښتې هر لور ته کړيږي

انگي دې د سپرو اوبو گڼي دي
چې ورگورمه نو تنده مې زياتيږي

يوې ماشومې خدای ته داسې سوال کولو
باران ونکړې زمونږ څپمه څڅيږي

زه چې ستا د دیدن خبر له خدایه غواړم
رقيبان دې لکه سپي راته غپيږي

صدقه شم د زېره پښتون له خويه
ښه غمي له سختو تيږو تراشل کيږي

خدایه خپلې مريضې ته خپه نه يم
خپه دېته يم مور راته غورېږي

يا به زه وم يا رقيب ، نو دواړه نه شي
ښکليه اور او اوبه نه سره چليږي

دوه بیتونه

هرې خواته ویر دی او ماتم دی کلی داسې دی
دلته په قدم قدم کې غم دی کلی داسې دی

هو منم سپرلی دی خو زه تمه د گل نه لرم
ایبسی چا په پوله پوله بم دی کلی داسې دی

درې بیتونه

چې دا د قیامتونو علامې نه دي نو څه دي
انسان چې په انسان پسې چېرې اخیستې دي

ولس مې د یو بل غم شریکی ته وزگار نه دی
هر چا د خپلو مړو جنازې اخیستې دي

ته گوره پښتنو ته د نفاق له برکته
ته گوره لکه سپک خلی ویاړې اخیستې دي

((وړي))

گرمي ده ډېره
زړه مې پرې سوځي
زیره غنم دي
تنکي لاسونه
سپینې خولې یې
په مخ راماتې
زه یې له ورايه
په تماشه یم
غریت یې ډېر دی
چپل یې پرې دي
د غنم دروزه

غزل

چې د عشق او یارانې خبرې نه دي
ورکوه یې د فایده خبرې نه دي

لږ خو کېنه لا وختي دی بیا به لار شې
لا مو کړي سره دوې خبرې نه دي

شعر د مینې او الفت ډکې خبرې
شعر یواځې د جگړې خبرې نه دي

یې پښه کې لاره
یو اخ یې وکړ
اسمان یې وکوت
یو څه خو غواړي
خو څه به غواړي
درد په هغې دی
خو ما محسوس کړ
زما په زړه کې
لیکه شوه تېره
تراخ یې جار شم
زه ترې قربان شم
یو څوک خو ورشئ
پلار ته یې وایئ
«له ما د خټه غنم واخلي
په شین خالی د وړي نه راټولوینه»

غزل

د غزل او د تپې اندیوالي ده
که زما او د هغې اندیوالي ده

په لمبه ، لمبه رخسار د خولو څاڅکي
د باران او د ډېوې اندیوالي ده

پاگل نه وم زه په هر څه پوهېدمه
مې خېر دی ما به وې اندیوالي ده

چې له سترگو نه یې تېر شې نو یې هېر شې
دا د دغې زمانې اندیوالي ده

یوه ښکلې او یو ښکلې سره ناست دي
د بادام او د پیستې اندیوالي ده

دا چې رنگ مې تور اوښتی دی درمانه
دا مې کړي د لمبې اندیوالي ده

د وړو، وړو خبرو د قربان شم
درنېرې د سریندې خبرې نه دي

په سهار مو رنگ الوتی وو همدومره
نور مې یاد د هغې شپې خبرې نه دي

د نفرت په باب غږېرې څه ورکېره
ستا خبرې د انې خبرې نه دي

پوره کال وشو غزل لیکلی نشم
پوره کال کړي هغې خبرې نه دي

هغه خلک اوس دعوه د نرینتوب کړي
هغه خلک چې د یوې خبرې نه دي

زه خو سپینې، سپینې وایمه درمانه
خلک دې وایي چې خورې خبرې نه دي

غزل

د زړه ورغلي پهرونه به مې خولې نه کوي
سترگې دې پوهې کړه چې ست د يارانې نه کوي

چې نه راځي، صفا دې وايي، زړه مې نه بديري
خو په دروغو د له ما سره وعدي نه کوي

زه که کوم عيب لرم نو مخامخ د وايي راته
خو پسې شا د څوک په ما پسې کيسې نه کوي

هغه سپرې چې جنازه پسې مې نه اودرېدو
هغه سپرې مې دې دعا د فاتحې نه کوي

د شفقت او عاطفې اخيري حد وگورئ
تبه زما وي خو خوبونه مې ادې نه کوي

نه راته مينه راکوي نه مې نفرت ته پرېږدي
ياري مني خو يار له ماسره کيسې نه کوي

زه يې د تېر عمر په حسن باندې وغرېږدم
ويل يې درمانه گل خو ټول عمر وږمې نه کوي

غزل

تا بزند کړي دي باڼه ، خبرې نشته
وچه شوي مې ده خوله ، خبرې نشته

د پښتون په سيمه مرگ داسې دېره دی
ته وا هېڅ د ژوندانه ، خبرې نشته

«چې ته نه وې زر خبرې مې په زړه وې
چې ته راغلي اوس پنځه ، خبرې نشته»

دا غزل چې د هر چا وو خوښ مې نه شو
دې غزل کې مې د زړه ، خبرې نشته

څه ژوره خاموشي ده وارخطا يم
مخامخ يو زه او ته ، خبرې نشته

که رقيب مو له منځ ووتو درمانه
زما او ستا تر منځه څه ، خبرې نشته

غزل

چې الوتې مې له ژونده رنگ او نور دی
د بېلتون مرض وهلی دی رنځور دی

دې خبرو خو مونږ شل ځايه تقسيم کړو
دا مې دوست دی ، ها دوښمن دی دا تریور دی

زه چې تاته درنېږدې شمه نشه شم
څڅېدلی دې په خټه کې انگور دی

زه حيران يم چي بدل مي له چا واخلم
چي يي مړ كړمه هغه سپري مي ورور دي

په نړۍ د نفرتخپلو پاچاهي ده
محبت پكې په مثل د مزدور دي

دا د مخ ربحان د چپرې مړاوي مه شه
د زړه بام مي په همدې باندي سمسور دي

كه د خوږ زړگي درمان غواړي نو غوږ شه
محبت ورته له هر څه نه ضرور دي

غزل

له تا به هېر وم خو له ما نه هيرېدي ملگريه
په هره لار په هر قدم مي يادېدي ملگريه

خود به په ټول كلي وږمي راخوږېدي ملگريه
هغه چي داسې خلاصې څنې گرځېدي ملگريه

اوس تنهائي په ملا مات كړي يمه زړه مي مات دي
پخوا ډاډه وم ځكه ته مي درلودې ملگريه

ما واره عمر په غزل کې شاعري کړې ده
 له مانه مه غواره نظمونه قصیدې ملگریه
 لکه دا ستا هسې تسل مې د زړه نه پرې کیږي
 په تصویرونو دې ما ډکې کړې ټوې ملگریه
 زه دې په بیا ووايه ، بیا ووايه ستړی کړمه
 خو ستا له خولې نه راونه وتې ټپې ملگریه
 درمانه زه مینه سکه د دین حصه گڼمه
 زه خو ولاړ یمه په دغې عقیدې ملگریه

غزل

خوله مې درجار خو په یو شرط که دې روژه ماته وي
 که جتنونو ته دې یاره دروازه ماته وي
 خدای ښه به وي دا چې دې زمونږ پر لوري پښه ماته وي
 خدای ښه به وي دا چې د غمونو سلسله ماته وي
 په مړه تصویر دومره تسل د زرگي کله کیږي
 خو بیا هم ښه دی څه نا څه پرې اندېښنه ماته وي
 بې رنجو سترگې او بې خاله زنه داسې ښکاري
 څنگ چې غزل کې ردیف مات وي قافیه ماته وي
 ستا په یادونو کې تر دې حده مشغول وم اشنا
 زه چې خبرېږمه سحر وي ټوله شپه ماته وي
 خاونده ته خو مې درمان اشنا ته څېر پېښوې
 بېگامه مې خوب لیده چې لاس کې مې آینه ماته وي

غزل

خدایه سپوږمى ده که هغه ده پر بلی ولاړه
څه زړه رابښکونکي نظاره ده پر بلی ولاړه

نری شمال یې د گردې کمیښ لمن ښوروي
لکه د مني میاشت کږه ده پر بلی ولاړه

بیا یې د چا سره وعده د ملاقات ایښي ده
هغه چې داسې ټوله شپه ده پر بلی ولاړه

ما وې چې څنگه خوشبويي په واړه چم خوره ده
د سرو گلونو گلدره ده پر بلی ولاړه

د ځوندیدارې لویټې پیڅکه یې تاو له رخسار
په گوتو جوړه آینه ده پر بلی ولاړه

درمانه زه به یا قربان ورسره خود وایمه
د غرنۍ ژبې ټپه ده پر بلی ولاړه

((مینه))

هو گرانه منم درسره
چې مې وعده کړې وه
چې نور الفت نه پالم
او یاران نه کوم
خو زه بښنه غواړم
زه دروغجونى شومه
خو دا په دې چې گرانه
زه مینه دین ، مینه ایمان گنمه
په دې نفرت نفرت ماحول کې چې هم
لا یاران نه کوم الفت پالمه
ځکه !

چې زه په مینه ژوند تېروم
ځکه !

چې شر سره مې نه لگيږي
ځکه !

چې کرکه مې په زړه کې نشته
ځکه !

نفرت مې په فطرت کې کې نشته
ځکه !

په مینه کلک ایمان لومه

غزل

يو دې په شنو سترگو کې ليکه د رنجو نه وينم
نور دې په درست وجود کې ياره چېرته خو نه وينم

له دې نه پورته به څه حد د بېغورۍ وي اشنا
په گړدي کال کې دې تصوير د انگو نه وينم

چې د رقيب پر وارنډې ماته په خندا شي راشي
زه په بې ننگه يار کې دغومره پښتو نه وينم

دا خو منم چې د نړۍ ادبيات مخکې لاړ دي
خو پکې ساری د خوړو ، خوړو ټپو نه وينم

که دې د خدای لپاره مينه کړه نو راشه اشنا
کنه وي توان زه د نټکۍ او د بنگړو نه وينم

زه تر هغې ددې محفل رنگيني نه منمه
جانانه ستا نرگسي- سترگې چې تر څو نه وينم

د کلي لوی واړه شکمن دي درمان گله اشنا
نور دلته مه راځه چې مخه د لانجو نه وينم

دوه بيتونه

ته چي وايي ته راته دعا كړه نوره څه وكړم
خدای خو دې د ټول وطن پاچا كړه نوره څه وكړم

اوس نو پرې پاسته قدم راواخله وېره مه كوه
لار مې په بڼو درته صفا كړه نوره څه وكړم
.....

دوه بيتونه

گډ دي پكې دومره ډېر خواږه شعر دې ليكلي دي
آخ الله سرپه څومره بڼه شعر دې ليكلي دي

دومره ډېر صفت يې د ځان واوريده نو ويې وې
واه درمانه واه زما په زړه شعر دې ليكلي دي

څلور بيتونه

د زړگي د درد ټكوره راته گوره
د هجران له اور مې ژغوره راته گوره

ستا غزل له مانه سل وارې بهتر دي
يا غالبه يا ټاگوره راته گوره

اې زما پر سوځېدو دې زړه بد نه شي
راته گوره، راته گوره، راته گوره

تورې سترگې دې دي بار په الهامونو
څو غزل راباندې پلوره راته گوره

غزل

اوس مې نه پرېږدې ملا اوس ماته نصيحت کوې
وخت به وي چې ته به د ساقيانو امامت کوې

ووايه تر کومې به بدي د محبت کوې
خو به ناست مورچل کې يې تر کومې به نفرت کوې

گرانه ده که دا ښکلي دې چېرته په لار راوستل
هسې پرې خواري کوي او هسې پرې محنت کوې

خو به مې جانانه ارمانونه په لمبو سوځې
خو به غېږ ته نه راځې تر څو به بغاوت کوې

ځان ته گوته ونيسه چې تا وطن ته څه کړي
هسې گني څله د پاچا مخالفت کوې

دا د بېلتون غم که دې په غر کېښود اوبه به شي
افرین درمانه چې تر اوسه مقاومت کوې

غزل

گډ کړې چې مې رنگ د محبت دی په غزل کې
ما کړې د رنگونو امامت دی په غزل کې

پیدا مې ځکه دومره ډېر خوږلت دی په غزل کې
چې گام په گام مې کړې ستا صفت دی په غزل کې

ورکړې مې الفت ته اوليت دی په غزل کې
ما کړې د نفرت څخه نفرت دی په غزل کې

بیان می د خولگیو ښه جوت دی په غزل کې
ما کړی د خوشال هسې جرات دی په غزل کې

راوستی دغو دريو لوی قیامت دی په غزل کې
سرگم دی که سرود که موسیقیت دی په غزل کې

ما کړی له جنگونو بغاوت دی په غزل کې
ساتلی می تل خیال د انسانیت دی په غزل کې

درمانه اوس می فکر سلامت دی په غزل کې
درمانه اوس می کړی ریاضت دی په غزل کې

غزل

د یوه ښکلي تصویرونه رانه ورک دي
د ژوند واړه امیدونه رانه ورک دي

یوه سترگه چېرته ځان راباندې وینه
ته چې ورک یې الهامونه رانه ورک دي

مونږ پراته یو لکه خاورې بې غروره
ښکلي نه یو چې ځانونه رانه ورک دي

ژوند کومه خو چې ته راسره نه يې
تش کالبوت يم اندامونه رانه ورک دي

بلبل غړيه خوش مزاجه گل اندامه
ستا ستايلو ته لفظونه رانه ورک دي

لکه گونگ درته ولاړ يمه درگورم
د خبرو سيلابونه رانه ورک دي

درمان گله نن يې بيا راته خندلي
دا چې ځمکه اسمانونه رانه ورک دي

غزل

شپه که څه د کال هومره اوږده وه خوب مې وه نه کړ
ستا د نه راتللو اندېښنه وه خوب مې وه نه کړ

اخ څه جنتي غوندي صحنه وه خوب مې وه نه کړ
څوک مې د زرگي په سر ويده وه خوب مې وه نه کړ

ستا د بنگړو جن مې غلی غلی اوریده پکې
بنکلي سندرېزه غوندي شپه وه خوب مې وه نه کړ

يو ساعت يې هم د خوشالو تر بريده نه پرېښوم
تاو رانه د هجر دايره وه خوب مې وه نه کړ

بيا به يې د کوم کمبخت ادکه بوره کړي وي
چم کې د چورلکو بدرگه وه خوب مې وه نه کړ

ټوله شپه مې گل په اسمان کې ستوري وشمېرل
بله راته ستا د ياد ډېوه وه خوب مې وه نه کړ

مينه نه وه، يار نه وو، درمانه خوند يې چېرته وو
ژوند مې د ازغيو بستزه وه خوب مې وه نه کړ

غزل

لکه خزان يې د سپرلي تنکی غوټی وخورې
دې رواجونو بلا ډېرې جینکی وخورې

زما پېزوان او تنکی خاورې شه رادرومه اشنا
زیاتي پردېس کې د پردیو مزدوری وخورې

ته دې د خپلې پستې غېرې خوب راولوره
بيا ملامت یم که مې بيا د خوب گولی وخورې

پښتنې پېغلې په کورونو اندېښنو زړې کړې
پښتنو ژنيو په سفر خپلې ځوانۍ وخورې

تاته د ټيک د اخیستو وعده کې پاتې راغلم
څه ږلۍ توی کړلې او څه شولې مرغۍ وخورې

خدای څه خبر ته به پکې خپل تصویر لیدی شي کنه
ما خو د زړه وینې اشنا په شاعری وخورې

درمانه خدای څه خبر چې مونږ ته څه نېپرا شوي ده
مرگي ناترسه دلته ډېرې زندگۍ وخورې

غزل

ملامت نه يم چې په زړه مې راختې تېاکې
د نظر تاو دې کړلې ډېرې ايټنې تېاکې

باڼه د مه زمبه نگاره زړه مې چوي له درده
گوره څه خامه بهانه غواړې پخې تېاکې

کله نا کله مې د تورې گزار نه غوڅوي
کله نا کله خو مې تشې کړې کيسې تېاکې

چې ته غږېږې مونږه ښو بدو ته نه گورو خو
ياره له واره كپړو په واه واه باندي خولې تياكې

پرېږده چې نن دې د غرور په غونډۍ وڅېرمه
پرېږده چې ښې دې په ديدن پسې كړم پښې تياكې

ته څه خبر يې چې پردۍ مزدورۍ څه ته وايي
د پاچا زويه ته به خود نه پېژنې تياكې

غريت به څو پورې درمانه ستا لمن نه پرېږدي
ته به تركومې په ورغوي گرځوي تياكې

غزل

د هجر شپه وه زه او زړه مې وو پراته پر غنو
ته راته وايه ښه نو څنگه وي ويده پر غنو

په انگيو دې د زلفو څوكې مه خوروه
په گلابونو چا جوړ كړي دي ويړه پر غنو

ستا په ښو كې مې زړه پاتې شو ما څه كړي واي؟
لكه وريښمين زړوكى خپله خښيده پر غنو

په دا ازغنه لار چې تا پورې درتلم لاليه
ځان ته خفه نه وم خو زړه مې خوږيده پر غنو

زه د هغې نرگسي سترگې څنگه مچي كړمه
ته راته وايه سپرى څنگه كېږدي خوله پر غنو

توكل په خداى نن مې دې بيا ښو ته ډېر وكتل
توكل په خداى درمانه وامې چاوه زړه پر غنو

غزل

په رگ رگ کې مې ودان شولې سپرپه
لکه ځان راباندې گران شولې سپرپه

تش کتې مې گني نور مطلب مې نه وو
خو ته هسې بدگمان شولې سپرپه

د مذهب کيسه د هر چا بېله ، بېله
خو دا بڼه شوه چې انسان شولې سپرپه

دا دې کومه بې رځي راسره وکړه
چې زه راغلم ته روان شولې سپرپه

له خوږو خوږو کتو نه دې مننه
په دې پوی شه چې جانان شولې سپرپه

اوس په تا پورې ده کوم چې دې لورېږي
هم مې درد هم مې درمان شولې سپرپه

غزل

ته چې وايي شېخه مينه جرم دی غذاب لري
وښيه چې داسې مسله دې کوم کتاب لري

ما چې يې د سترگو صفت کړو هغې په ناز ووې
زه دې څار له سترگو شمه څه بڼه انتخاب لري

هسې نه د زړه دنيا مې بله باندې واړوي
مه پتوه سترگې دې تاثير د انقلاب لري

تاته دې د خپلې خولگۍ هسې اهميت نشته
سمه د خرما په څېر ده خوند لري ثواب لري

هغه د حيا په څادر پټه پښتنه پېغله
نه ! ليدی يې نه شې په مخ وه جوړې نقاب لري

ته خو د درمان د ژوند کتاب په دقت ولوله
هره يوه پاڼه يې ځانگړی د عشق باب لري

غزل

دا چې داسې يارانې ته زړه نا زړه دی
دا سپری د ژوند له خونده خبر نه دی

ايسار کړی زړه بښونکي بېلتانه دی
دا مين دې نوره تنگ له ژوندانه دی

دې سپري ته پلار گتلي ده گرم نه دی
دا چې داسې تر تنکي بريزر اوده دی

خوشبويانې د جنت محسوسومه
سر مې ايښی د مورکی په زنگانه دی

درمان گله پېغورونو ته جوړ نه شو
بس دی درومه زياتي لمر په راخاته دی

غزل

دا خو ځکه دومره ډېر تاثیر لري زړه وړونکي دي
سترگې يې دوې غبرگې شهزادگی. باڼه ساتونکي دي

خدایه راته خبر پېښوې هر څه پېښیدونکي دي
تاو مې له زرگي نه د یادونو ځان وژونکي دي

څنگه خولگی درکړم اشنا څومره ډېر لیدونکي دي
نن سبا خو یاره دیوالونه حال ویونکي دي

زه خو د رقیب له انتخابه خبر نه یم خو!
ماته يې په ټول وجود کې سترگې زړه رانېکونکي دي

نن سبا دې یاره د ښایست موسم ښه گرم دی
نن سبا دې یاره په زرگونو پیروونکي دي

اوس چې دې درمانه د زرگي وینې ورگډې دي
اوس دې په هر ځای کې د غزلو خوښونکي دي

بد مې راځي څوک چې ستا په حسن انتقاد لري
ته مې لکه خپله شاعري راباندې گرانه يې

اوس دې هېرول راته ناشوني دي قربان دې شم
اوس خو مې حصه يې د زرگي راباندې گرانه يې

تاته به دا ستا د گرانېت څومره اندازه بنسټ
نه ! حساب يې نه کيږي بيخي راباندې گرانه يې

اوس چې دې درمان تش تصور د بېلتانه وکړم
رامې شي په ذهن بېخودي راباندې گرانه يې

غزل

راشې رانه يوسې بې خوبي راباندې گرانه يې
ته لکه کلاسيکه موسيقي راباندې گرانه يې

راشه ته د خپل حسن تاثير له مانه وپوښته
اخ لکه د شنو بنگو مستي راباندې گرانه يې

تاته به د ستا د غنمرنگي ښکلا څه وایم
سمه لکه پاڼه د بېري راباندې گرانه يې

غزل

په نفرتونو د زرگی کړلو صنمه تیره
له دې نه وروسته به په زړه پورې تپمه تیره

اوبه به یم خو حوصله مې د فولادو جوړه
ته به مې گورې چې زه څنگه نرمومه تیره

زه لارویان د محبتپه گلابونو ولم
د نفرتونو لارویو ته ساتمه تیره

بنکلي کم نه دي خو چې ته مې انتخاب کړې پکې
بنکلیه په غره کې وي یوه نیمه اهمه تیره

منمه ستا لاس ته راوړنه به اسانه نه وي
چې غمی غواړمه نو خود به ماتومه تیره

ته به تر څو پورې اشنا ځان بې خبره ساتې
زه به ترکومې په دیوال درغورځومه تیره

منې کنه اخبر دې هم له خولې نه (واه) ووتل
زه خو شاعر یم په خبرو راولمه تیره

ریاره څه وایې هغې زما غزل اورېده؟
یاره په خوله د برکت شه اړومه تیره

درمانه ځم د نفرتونو شیطانان پرې ولم
د زړه په جیب کې په دې طمعه گرځومه تیره

غزل

څه کار پیدا کومه څه روزگار پیدا کومه
د ژوند د ښه کیدو لپاره یار پیدا کومه

زړگيه د زړگي ناسور زخمونه پرې گنډمه
چې گرځم ورته ستا د زلفو تار پیدا کومه

بازار کې مې هېچاته د شهرت ضرورت نشته
یا قوت یم ځان ته خپله خریدار پیدا کومه

تصویر دې په بټوه کې راسره ځکه ساتمه
زړگي ته پرې څه ډاډ او څه کرار پیدا کومه

په هره یوه ښکلا پسې چې سترگې گرځومه
له دې لارې اشنا پروردگار پیدا کومه

د ژوند سختو حالاتو ته زړه نه بایللم درمانه
په مثل د اوبو یم ځان ته لار پیدا کومه

غزل

کلونه چې د ستا په بېلتانه اوبښتي دي
جانانه تورې وینې مې په زړه اوبښتي دي

په ورځ د قیامت به خدای ته څه وایي ځواب
خونونه دې اشنا په هر بانه اوبښتي دي

برند بانه ولاړ یې رقیبان دي ټیټې سترگې
ښکاره ده پر مغلو پښتانه اوبښتي دي

زما په بېرته تگ باندي چې ته نه وې خفه
تک سره دې له ژړا ولې لیمه اوبښتي دي؟

خامخا که ورک شو نه سپینچکه ځای مې ته یې
زړگي ته مې د ستا د نظر غله اوبښتي دي

اوس دې نو درمانه مینه نشم پرېښودلی
اوس نو له ورخونو نه اوبه اوبښتي دي

غزل

د محبت په خاوره پټ يې کړم ظاهر يې کړمه
ورک شوی زړی وم زرغون يې کړمه ډېر يې کړمه

دا ته چې وايې له یاری نه په لاس څه درغلل
په سترگو روند شي شېخه نه وينې شاعر يې کړمه

خبر شوم نن هغې زما تصویر ته اور واچوه
راته بڼکاره شوه په تمامه مانا هېر يې کړمه

پرېم نه د انسانیت ځنځير تړلی يم
دا چې رقيب ته هم څه نه وایمه خاطر يې کړمه

زمونږ په چم کې د بادونو موسم بیا راسر شو
دسمال دې راکړه چې له غاړې نه چاپېر يې کړمه

زه وم ولاړ رقيب مې یار ته ورتړ غاړې وتو
که مړ يې نه کړم د مرگي په غاړه تېر يې کړمه

غزل

چې ستا دغه بڼایست وي او زما نظریازي شي
لوگي دې بیا تر منځ د جهان واړه سپلني شي

له هرې خوا چکچکې شي له هرې خوا غورځي شي
ورگډ چې په اتڼ کې د ریحان* غوندې ژنکي شي

زما د نظر تاو به هم منې چې درته گورم
راماته دې نری نری خواله په اننگي شي

* کبیر ریحان

نگاره گلاب مخيه سنخل بويه چپرته ورک يې
زر راشه هسې نه وي چې بې خونده پسرلي شي

ته وگوره چې دا به د عشق کومه مرتبه وي
جانانه په سترگک کې چې د اختر مبارکي شي

نو زه گورئ هغه ولس په مړو حسابومه
چې مينه په پيسو شي او شاعر يې درباري شي

درمانه چې هر بيت يې د زرگي په وينو ليکې
نو خود به د هر ځای کې د غزل ثنا خواني شي

غزل

مغلو سترگو دې که لږ هم دلسوزي ونه کړه
زړه مې پښتون وو زړه مې هم ورته زاري ونه کړه

بې ننگه يار راسره دغومره ځواني ونه کړه
تش په سترگک يې هم د عيد مبارکي ونه کړه

د وخت جابر که راته پښې او لاس په زور وتړل
وياړم پدې پښتون ضمير مې غلامي ونه کړه

د سفر ورځې به زه خاورې په خوند تېرې کړمه
په مسکو شونډو دې اشنا خدای پاماني ونه کړه

منم تندی دې په سجدو باندي داغ، داغ کړلو خو
بدبخت يې ډېر، د چا په زړه دې پاچاهي ونه کړه

زما له پښو ملگرو تل تيرې ويستلي دي خو
ما د ملگرو سره کله غداري ونه کړه

غزل

چې په پارچنو شونډو تا وکړه مُسکا لاليه
ايله بيله په ما کې وچلېده سا لاليه

کړم په پنځه وخته لمانځه کې دا دعا لاليه
خدای څه خو دې تا کړي ددې ټول وطن پاچا لاليه

حالات که هر څومره ستم کوي پر ما لاليه
خو ستا په سترگو کې دې رانه شي ژړا لاليه

په اننگو دې څښتن بېله لورینه کړي
نه! گلابونه دومره نه لري ښکلا لاليه

ياره چې بيا دې سنځل بويه څنې وسپړلې
تغیر به خود کوي د چم آب و هوا لاليه

ويل يې درمانه زه دې څنگ په څنگ ولاړه يم
پام غمازانو ته دې وار نشی خطا لاليه

غزل

ذهن زما د څمارونو پر پالنگ پروت دی
په اننگيو کې د لپې لپې بنگ پروت دی

خدای څه خبر نور به زه له چانه متاثر وم کنه؟
خو په غزل کې مې دا ستا د شونډو رنگ پروت دی

دا ستا د حسن جنگياليو پکې شپې کړي دي
د زړه محل مې لکه وران دارلامان پنگ پروت دی

له لوړې مري خو لاس د خبر لپاره نه غځوي
په دې سړي کې لا پښتو پرته ده ننگ پروت دی

په دې وطن کې به د سولې لمر په گرانه وینې
په دې وطن کې داسې گڼ سیوری د جنگ پروت دی

جانانه نه! د موسیقار د وس خبره نه ده
اخ په خبرو کې دې څه ښکلی آهنگ پروت دی

تا څه ویل خو پوی پرې نه شومه چې څه دې ووې
درمانه زړه کې مې تر اوسه پورې زنگ پورت دی

غزل

دا څوک سر ما ښام پاس پر بلۍ ولاړه ده
سپوږمۍ یې سلامۍ ته تیارسی ولاړه ده

شېخ ولې ترې نه تښتي دا که نه وای دی به نه وای
دا مینه ده په سر چې یې نړۍ ولاړه ده

یو چا د ښار له چوکه یو تصویر دی را ایستلی
خاوند یې بم وژلی دی گډۍ ولاړه ده

دعا يې راته کړله خدايزده چا پسې امين کړه
پرون نه تر دې دمه مې سلگۍ ولاړه ده

دعا راپسې وکړه مورې بخت مې کوټه شوی
په منځ د دريابه کې مې کشتۍ ولاړه ده

راځه چې مينه وکړو دې حالاتو ته خو گورې
نړۍ د نړيدلي پان پر ژۍ ولاړه ده

چې نه ژاړم دا نه ده چې خفه دريسې نه يم
درمانه له ژړا نه مې مړۍ ولاړه ده

غزل

ژوندی يم په همدې زما گزران تړلی دی
په مټ کې مې تصوير د خپل جانان تړلی دی

ديدن راکړه که ښکلي غزلونه رانه غواړې
ددغې للمې فصل په باران تړلی دی

ما ويل چې دا مې ذهن داسې ولې پيريانی شو
دا تا چې په اوريل پورې ريحان تړلی دی

د جهل مرتبه تر دغې بریده رسیدلې
انسان حالولو ته انسان تړلی دی

د وخت پر کړلیچنه لاره تا پورې درځمه
روان یمه په ځان پسې مې ځان تړلی دی

په ما د نفرتونو منرونه بې مانا دي
د مینې په څرمن کې مې وجدان تړلی دی

له خپله کوره تښتي او ستا کلي ته در درومي
په څه عجیبه کوډو د درمان تړلی دی

غزل

ته بې مینې ژوند کوې او زه په چا مین یمه
تا څخه ملگریه په همدې ټکي ځواکمن یمه

ستا په څېر خو نه یم چې مغرور یم کبرجن یمه
شکر خدای (ج) پټ کړی زه د مینې په څرمن یمه

ما چې دې د گل سره تشبه وکړه غلط شومه
ته له گل نه ښکلی یې نگاره دروغجن یمه

ته یې، چې بې مینې یې بې مالګې یې بې خونده یې
زه په دغه برخه کې غني یم ښه شتمن یمه

شاید مهربانه شې او مینې ته دې زړه وشي
لا خو دا امید لرمه لا خو درته ژمن یمه

دغه شاعري ده درمان گله چې پاچا یم پرې
نور کني څه سره او سپین خو نه لرم نېستمن یمه

غزل

که د پخوا په څېر مستي زما په زړه کې نشته
ستا هم د حسن نظارې د مخ په وره کې نشته

د ستا په نه شتون کې د مرگ تر بریده ورسیدم
تا خو به وې اشنا چې زور په بېلتانه کې نشته

چې مې په زړه وي هم هغه کیسه په خوله کومه
لکه د مار په څېر مې دوې ژبې په خوله کې نشته

چې مې له زړه ستا د یادونو گرمي وتبنتوي
دومره مجال نو د دې جدي په ساړه کې نشته

شاعر سپری یمه په مینه زندگي تېروم
د نفرت عکس مې د زړه په دیواله کې نشته

درمانه یار به د ژوندون فصل په څه اوبوي
د مینې څاڅکی یې د فکر په وپاله کې نشته

غزل

ستا په نه شتون کې مې په زړه بالا سختي تېره کړه
د نړېدلي پان پر ژۍ مې زندگي تېره کړه

نه ته میئن شوې نه د قدر د مینو وکړو
په عبسیاتو دې اشنا خپله ځواني تېره کړه

د نیم کنبو تمبو له څار دې مینه زیاته نه کړه
په ما دې ټول عمر همدغسې نېستي تېره کړه

ما دې یو ځل هم په مړو سترگو دیدن ونه کړ
شکر خاوند چې ستا د حسن پاچاهي تېره کړه

تا چي په ټوکو کي د نه راتلو خبره وکړه
په ما دې سمه دمه تبه د مرگي تېره کړه

زه خو د ټول عمر دیدن ته وړی پاتې شومه
ماته یې څه که تا په حسن کې خاني تېره کړه

زه مې په هر غزل کې مینه دومره ځکه ستایم
چېرته د مینې کلیمه که مې لالي تېره کړه

ما دې کړی ورځ د راتگ څوکیداري وکړله
دا درته چا وې چې کړی ورځ مې خالي تېره کړه

د زړه درمانه په دې ټکي گيله من یمه چې
د ستا په شتون کې مې هم دومره بیماری تېره کړه

غزل

هره خبره چې په هر محفل کې تا کړي ده
ما یې غوښتنه درنه بیا کړي ده ، بیا کړي ده

ما چې ستاینه په هر گام ستا د ښکلا کړي ده
قدرت په تا کې د رنگونو انتها کړي ده

سترگې مې سرې دي خو قسم دی شرابي نه یمه
ستا د تصویر سره مې ناسته تر سبا کړي ده

ما واره عمر د الفت توره تېره ساتلې
ما واره عمر د نفرت په ضد غزا کړې ده

د سیند په منځ کې مې ولاړه کشتی وچلېده
له دې نه ښکاري چې مورکی راته دعا کړې ده

ظالمه ماته خو قاتل د انسانیت مه وایه
(«ما د دښمن مړي ته هم بالا ژړا کړې ده»)

هغه چې هر ځل پکې خپل صفت ته ځیر شي وایي
«درمانه واه ، واه په غزل کې دې بلا کړې ده»

غزل

کوومه په لمبو کې زندگي ، زړه مې خوږیږي
چې څو وي دا وژونکي جدایي ، زړه مې خوږیږي

هندو، که مسلمان وي خو چې مري ، زړه مې خوږیږي
انسان سره لرمه خواخوږي ، زړه مې خوږیږي

دا ستا د ښو لاندې مې زړگی اوسیدل غواړي
پښتون کړي د مغلو غلامی ، زړه مې خوږیږي

ستا زره به جوړ د کاني وي انسان ته ټوپک نيسي
خو زه وژلی نشمه ميږي ، زره مې خوږيږي

اشنا لا مې غاښونو کې زور شته لوېدلی نه يم
خو زره مې نه شي ستا په انگي ، زره مې خوږيږي

ته هله ، هله زر کوه بنگړيو ته جن ورکړه
راواوروه کلاسيکه موسيقي ، زره مې خوږيږي

چې دې د زره درمان راباندې کومې کوډې کړې
چې ځي زره مې خوږيږي چې راځي ، زره مې خوږيږي

غزل

چې ورته گورم له حيا نه يې باڼه غورځيږي
ددې منظر په نظاره کې رانه زره غورځيږي

بېلتون ځپلي خلک داسې خوري تيندک په لاره
لکه په سمه دمه لاره چې رانده غورځيږي

څه وايي ! زه به اوس رقيب ته هم زاری کومه
دا به نو پښو ته د مغلو پښتانه غورځيږي

اوس که هر خو دی د غرور په دنگه څوکه ولاړ
خدای (ج) مهربان دی یوه ورځ خو به راه غورځیږي

اوس مې نو هغه بنایست نشته هجر وځپلم
اوس مې له څنو نه گېډی ، گېډی وینسته غورځیږي

دلته لا هم د پخواني رواج پالنه کیږي
دلته اوس هم په مسافر پسې اوبه غورځیږي

غم دې گلابه په درمان عجیبي چارې وکړې
لکه یو زور دیوال په څاڅکي بارانه غورځیږي

غزل

ما سره که جوړ دی او که وران دی په ما گران دی
څه کوې! جانان خو نو جانان دی په ما گران دی

منم له رنگه تور لکه ریحان دی په ما گران دی
اباد چې پرې زما د زړه گلدان دی په ما گران دی

څار د ناڅاپي دیدن د کیف به یې څه ووايم
اخ الله! په سره اوږي باران دی په ما گران دی

زه چېرې هم مذهب ته د چا نه گورم چې څوک دی
خو بس چې په سهي مانا انسان دی په ما گران دی

رښتیا که وي رقیب دې د انې سپری هم نه دی
جانانه خو چې تاته دومره گران دی په ما گران دی

چې تا راپرزو کړی دی په سر سترگو منظور دی
ملگریه دا چې درد دی که درمان دی په ما گران دی

چې دې يو ځلې بېنوا له دره وشپلم
زه به په کومو سترگو بيا وم ستا کوڅې ته روان

له خپله لاسه چې کتاب سوځم مکتب وړانوم
زه له رڼا نه په لوی لاس يم تيارې ته روان

زمونږ تقدير هم څه د تورو سپو څټلی لاس دی
مونږ د اختر په ورځ کې هم وو هديرې ته روان

درمانه بيا يې د دیدن وعده راکړې راته
درمانه بيا يم د غزلو سرچینې ته روان

غزل

په نیمه شپه کې يم ستا بندې دروازې ته روان
له خپله لاسه يم اشنا د مرگي خولې ته روان

په خدای ښه باور لرم دعا مې د مورکې راسره
څوک وايي زه يم تش لاس مقابلي ته روان؟

دغه د نن سبا شېخي هم ، سپری څه ووايي
شپه په خلوت کې وي سهار وي ميخانې ته روان

غزل

بې له تا شاپې شوې حجرې سندرې نه وايي څوک
اوس د پخوا په څېر تپې سندرې نه وايي څوک

چېرته چې بنکلیه یارانې د سر په بیه کېږي
هلته به خود د یارانې سندرې نه وايي څوک

د هرې پېغلي چمبه زده وي هم سندرې وايي
خو ستا په څېر خوږې، خوږې سندرې نه وايي څوک

ته چې زما تر مخ رقیب سره تېرېږې خاندې
گوره په سر د جنازې سندرې نه وايي څوک

دا نن سبا موسیقي ورکې شه مغزه خوږوي
اوس د کلاسیک دور پستی سندرې نه وايي څوک

د مینې تاو به ته تر کومې پټوې درمانه
هسې عیس تر نیمې شپې سندرې نه وايي څوک

غزل

چې د ریبار په خوله د عید مبارکي رالېږي
په ما مینه جینی ماته زندگي رالېږي

دا په سپېره خزان کې زيري د سپرلي رالېږي
په سره غرمه چې ځونډیداره دسمالگي رالېږي

هغه د مینې اظهار څه په بڼه انداز کې کوي
په کاغذونو کې د زړونو رسامي رالېږي

د بام په سر باندې یې شنه کشمالي مه وړانوی
هوا ترې ماته خوشبویانې د لالي رالېږي

دغه جینی مې جوړې شر ته کېښنوي درمانه
په شنه سهار راپسې گوره مات بنگرې رالېږي

غزل

خار له ماشومتوبه څومره ښه وو چې واره وو
هېڅ له درده غمه خبر نه وو چې واره وو

اوس نو په ورېښمينو بالښتو راته خوب نه راځي
اخ الله په تېرو به اوده وو چې واره وو

کلي کې به غم وو که ښادي وه بې پروا به وو
مونږ به پټ پټوني پسې مړه وو چې واره وو

زه د اور لمبه ومه ته ځاله د مچيو وې
سم د شيطانانو له کاله وو چې واره وو

اوس مو نو هغه ملا يو بل سره ليدی نشی
چاته چې له ټول جهان خواږه وو چې واره وو

گوره او مړی به مو درمانه سهار وخوره
خدای ښته ټوله ورځ به پرې ماږه وو چې واره وو

غزل

مونږه ملامت نه وو که شوې مو پسې خولې اوبه
واه ددې جينی خو په مړی کې ښکاريدې اوبه

پام چې شرافت خو مې د ضعف ټکی ونه گڼې
غرونه به سوري کړي که ورمخه وکړي مړې اوبه

خدای دې يې رښتيا نه کړي بېگامه مې داسې خوب لیده
يار دې په سفر روان وي ته پسې شيندې اوبه

تږی د چينې غاړې ته کېښناستم راياده شوې
خدای منې کنه! که په مړی مې تېرېدې اوبه

ستا په جنتي لپه کې مورې بيا اوبه څښمه
داسې خوږې لگي لکه وي چې د مکې اوبه

بښه! چې مينه نه کړې صفا ووايه چې ځم درنه
هسې نو اشنا راپسې ځله خړوې اوبه

بڼکلي به وي ډېر خو ياره ستا په څېر کيدی نه شي
چېرته د ډنډونو اوبه ، چېرته د چينې اوبه

پرېرډه رقيبان خو له بازاران راوتي خوړونه دي
ته لکه په سره اوړي د يخ گړي سرې اوبه

داسې ستا په سپين جبين د سپينو خولو ډنډ ولاړ
ته وا په رانه لوبښي کې ايښي دي رڼې اوبه

دا چې ته د دې دور له بڼکلو نه وفا غواړې
دا به نو زړگيه ته له کانو رازبښې اوبه

بڼکاري درمان گله بيا د هجر تاو وهلی يې
څنگه په دې يخ ژمي کې يخې ، يخې څښې اوبه

غزل

بيا د اوبڼکو او سلگيو جوړ محفل دی ورته ناست يم
نيمه شپه ده د ټکر په غږ غزل دی ورته ناست يم

نن مې کړې په يو گل گزار د گل دی ، ورته ناست يم
اوس يې گورم چې بې څه عکس العمل دی ورته ناست يم

چې خفه نه شي پښتون يم د زړه وينې ورکومه
دا ستا ياد مې بيا د زړه په کور متل دی ورته ناست يم

فکر نه کړم چې وعده ورته وریاده شي او راشي
خو څه گورو به په لوی الله توکل دی ورته ناست یم

د هغې د خونړو بڼو لښکر ته مخامخ یم
بڼه پوهېم چې راغلی مې اجل دی ورته ناست یم

مینه غواړم کبر نه کړم چې په چا باندي يې گوري
که تېی دی که گریز دی که منگل دی ورته ناست یم*

د هغې د انتظار د زور به څه وایم درمانه
د وجود په هر هډوکي مې اور بل دی ورته ناست یم

* تېی، گریز او منگل د خوست دې دريو قومونو نومونه دي

غزل

دا ته وې چې له نازه غږېدې په ترنم
ما وې که له چا اورمه ټپې په ترنم

سندرې خو بس هسې هم سندرې وي کنه
خو ته يې چې کوې راته کیسې په ترنم

نشه په ساده پيو کې ورگډه کړې د بنگ
گل لښتې دا غږکه چې مېرې په ترنم

جانانه بلبل غریه راته وکړه خو تپې
لږ خو مې رنگینې کړه شیبې په ترنم

ما وېل چې موسیقار دی غږوي چېرته سرگم
سرې شونډې دې له یخ نه ریډې په ترنم

دا ستا په موجودیت کې مې وي ژوند داسې رنگین
رنگینې چې وي څنگ مشاعرې په ترنم

مړوند خو دې هېڅکله خالي مه شه له بنگړيو
همداسې چې راځې داسې چې ځې په ترنم

غزل

يار مخامخ دی او ته گونگ ولاړ یې
ته وا خوړلي د دي بنگ ولاړ یې

اوس نو د ټول کلي کیسه کې نه یم
بنکلیه چې ته زما تر څنگ ولاړ یې

د بنکلو منځ کې غنمرنگه اشنا
لکه ببری لکه لونگ ولاړ یې

رقیبه یار لکه د سولې سمبول
ته لکه جنگ هسې بدرنگ ولاړ یې

پښتونه لږ خو دې ځان وپېژنه
دا ته له چا سره کړې جنگ ولاړ یې

مشرهله تا خو مې دا تمه نه وه
څه د بې ننگ سړي په ننگ ولاړ یې

درمانه څه خو شته خو نه یې وایې
دا چې وهلی دې دی رنگ ولاړ یې

غزل

جانانه چې د مینې برنامه درسره نه وه
ژوندوی وې ، خو د بڼه ژوند طریقه درسره نه وه

اشنا په ظاهري څېره دې تېروتم غلط شوم
((ته تش کاغذي گل وې هېڅ وږمه درسره نه وه))

هوبښیاري ځان د خلاص کړو رانه ، برینگ په ژړا سر شوې
د نه راتلو چې بله بهانه درسره نه وه

زما په ژوند راوستی انقلاب دې جوړې هېر وو
روانه وې ، په سر سره لوپټه درسره نه وه

ما گوره په نښتي جنگ کې هم د ژوند نارې کړم
دا مه وایه چې ښکلي مفکوره درسره نه وه

د زړه له درد مې څنگه وی خبر د زړه درمانه
زما په څېر د درد درنه رشته درسره نه وه

ستا مړوند باندې مې سر ايښی اوده يم
څه به وايم د وريښمو له بالښته

له منگول چې دساتلي مرغان درومي
په تا څه وکړم زما بخته کمبخته

يار ولاړ د رقيبانو په ټولي کې
زر په خاورو کې پراته دي بې ارزښته

په ماښام څنگه اوده شولې درمانه
د مینو خو ناستی وي تر ناوخته

غزل

بې له تا خو زندگي وي داسې سخته
لکه اوړي کې منزل کړي څوک په دښته

ستا له زوره يار راتلی نه شي دیدن ته
خدای ته گوره لږ خو ودرېږه اورښته

زه د تورې له گزاره نه مړ کېږم
که مړ کېږم نو د مینې له کمښته

غزل

دا بيا د كوم ميئن دي ارمانونه رنجې ، رنجې
پراته دي په گودر کې گلابونه رنجې ، رنجې

خو که زما او ستا په مينه ډېر کالونه تېر دي
تر اوسه دې ساتم د لاس خطونه رنجې ، رنجې

هر څوک د مسافر لالي جيونو ته ورگوري
څوک نه گوري ددې سړي لاسونه رنجې ، رنجې

د مينې په مجلس کې چا د کرکې کيسې وکړې
دا چا مو کړل ورغلي پهرهونه رنجې ، رنجې

زړه مورکې يې تشو تصويرونو ته ویر کاندې
پراته دي په تابوت کې اندامونه رنجې ، رنجې

واه ! دا به د بنايست نو څومره لوړه مرتبه وي
چې نور د بنايستونو يې کړل غرونه رنجې ، رنجې

ته يې چې لا هغسې يې تمه د ياری کړې
هغې دې کړل درمانه تصويرونه رنجې ، رنجې

غزل

اوپری دی دښته ده تر لرې لرې سیوری نشته
خاونده کومې خوا ته وتښتمه لوری نشته

انسان وژنه که باداره تکره توب وي دلته
په زغرده وایمه له مانه بل کمزوری نشته

دا چې تمامه ورځ په شا د پالش بکس گرځوي
ددې غریب ماشوم په سر د بابا سیوری نشته

تا به اوس څنگه زه د مینې په ارزښت پوهوم
چې په مازغو کې دې اشنا د مینې توری نشته

نور انتظار یې بې مانا دی څه چې څو درمانه
رڼا لږیږي په اسمان کې په نوم سیوری نشته

غزل

ته چې رقیب ته په مشکڼو جوړوې هېندارې
دا مې په زړه کې په لوی لاس راماتوې هېندارې

چې مینه نه کوې نو گرانی زړه مې مه خوږوه
د بام په سر راپسې څله پرکوې هېندارې

زه به اوس یاره تاته ستا د ښایست څه وایمه
مبالغه دې نه وي یاره شرموې هېندارې

نظر مې برېښي په ما گرانی درکتی نه شمه
په گلدوزي غاړه کې ستا وړې وړې هېندارې

که په تاوجنو شونډو ښکل شي خدايږو ویلي به شي
ستا انگي داسې رانه لکه رڼې هېندارې

درمانه نه یم ملامت چې ورکتی نه شمه
د جلوه گر نظر له زور یې پتیدې هېندارې

غزل

څه د فکرونو په سکروټو کې یې زړه پرېوتی
دا سپری گوره چې یې سر په زنگانه پرېوتی

دغه سپری د یار د سترگو ذکر فکر کوي
ما وې ملا دی د تهجدو په لمانځه پرېوتی

چې د ړندو په څېر تیندک په لاره خورمه ځمه
خورمنو سترگو ته مې یاره ستا باڼه پرېوتی

دا څومره بڼکلي سولییزه نظاره جوړه ده
دا سپین زړوکی د هغې په دیواله پرېوتی

دا سور گلاب په دې ریښې ، ریښې گریوان کې گوره
ته وا پاچا د ملنگانو په کاله پرېوتی

زه د میئني پېغلي نښه درته وښیمه
درمانه تل یې وي نغن په تناره پرېوتی

غزل

غم دې وي راسره تل چې اوده کېږم
ترېنه خورم د خوب درمل چې اوده کېږم

ستا د یاد له میروړیو نه یږېږم
په ځان چوف کړمه غزل چې اوده کېږم

ته چې څنگ ته ږدې خنجر په جنگ میئن یې
زه خو څنگ ته ږدمه گل چې اوده کېږم

لږ سکون مې روح ته راشي چې تصوير دې
کېم په دواړه مخه ښکل چې اوده کېږم

ته ورځه د پاچا زويه ځه اوده شه
څوک به وساتي مورچل چې اوده کېږم؟

چې ماښام له مزدورۍ نه سترې راشم
سر ته ويږه کېم څنگل چې اوده کېږم

د درمان په سر مې جنگ ته ملا تړلي
د بارودو په کمبل چې اوده کېږم

غزل

تا به چې هر مازديگر ماته راويستلې تيرې
د مينې زور وو چې په گل به بدلېدلې تيرې

په سره غرمه دې سترگې تورې کرې خواري دې وکړه
وچو وښو کې دې صنمه ومېلې تيرې

جار د هغو خلکو ايمان ته سلامي پکار ده
چا چې له لوړې نه په نس پورې تړلې تيرې

زه وم چې تاته مې ټول عمر گرځول گلونه
ته وې چې ماته دې ټول عمر گرځولې تيرې

خبر شوې نن هغې ته خپله خدای وړپېښه کړله
چا چې زما او ستا تر منځه ټکولې تيرې

درمانه ځله يې په سرو سترگو کې سترگې گنډې
درمانه ځله سرو مچيو ته ور ولې تيرې

غزل

تر خپلې وسې مې خواري او ښه محنت کولو
ته چې زما نه شوې زیاتې زما قسمت کولو

دا چې په هر گام تا له مینې شکایت کولو
تا مینه نه کوله تا یې تش عادت کولو

دا علامه د قیامت ده که نوښت دی د وخت
نن چې ساقی د ملایانو امامت کولو

رقیب په گوښي ځان اشنا دومره غښتلی نه وو
دا چې برلاسی شو نو تا یې حمایت کولو

هغې سړي گوره اوس خوب د پاچاهي لیدلی
چا چې ټول عمر د سرونو تجارت کولو

درمانه ښه شوه چې په نیمه لار یې پرېښودلې
چې نفرت خپلو ته د غر د محبت کولو

غزل

دا مه وایه چې ته له مانه هېر یې محترمه
د زړه په هره پوله مې چاپیری محترمه

کیسه یې که رومان یې او که شعر یې محترمه
خوږ یې ، ته که لږ یې او که ډېر یې محترمه

منمه چې په زړه کې بلا ډېر ښکلي ساتمه
خو ته پکې د سوي لاس په خېر یې محترمه

ما مه پوښته ، چې څنگه یمه ، ښه یمه ، بد نه یم
ما پرېږده ، یاره ته وایه ، په خېر یې محترمه

که لاس واخلي درمانه په مرگي کې مې شک نشته
وجود ته مې د روح غوندې راتېر یې محترمه

۲۰۱۴ کال د جون میاشت کله چې په شمالي وزیرستان کې د پاکستانی پوځ
عملیات روان وو

وزیرستان!

د وخت د ستر غلیم سره په شر وزیرستان دی
د هر یوه خبر د سر خبر وزیرستان دی

خبر اوسه د ډېرو زورورو بنکری یې مات دي
دا هغه توریالی دی هغه نر وزیرستان دی

خیبر دی که کابل که کندهار دی مېرني دي
خو ومنه د ټولو سر لښکر وزیرستان دی

په چا باندي به گران وي او يا نه وي خو درمانه
زما د سترگو تور او د زړه سر وزیرستان دی

د کرکت ټکره لوبغاړي شاهد مندوزي ته!

شاهده!

ټول عمر په سیالانو بریالی اوسې شاهده
د ژوند په هر میدان کې ننگیالی اوسې شاهده

په منډو کې تر هر چا گړندی اوسې شاهده
همداسې د شپږیزو مېرني اوسې شاهده

ته تل د مېرنيو د سر سړی اوسې شاهده
همداسې زورور او توریالی اوسې شاهده

په سترگو د رقيب كې تل ازغى اوسې شاهدده
اتل اوسې تكړه اوسې زمري اوسې شاهدده

همداسې مې د زړه د كور سپرلى اوسې شاهدده
نرگس اوسې گلاب اوسې بېرى اوسې شاهدده

زما د زړه په گوته كې غمى اوسې شاهدده
نوگ دې راته خوږ مه شه ژوندى اوسې شاهدده

۲۰۱۲ نومبر مياشت

غزل

دا چې ويل دې چې په تا مې شه ياري زهر
همدې كيسې خو دې په ما كړه زندگي زهر

جانان زما دى، كړي خندا له رقيبانو سره
دا مې په لوى لاس په وجود كې خوروي زهر

داسې چې سپكې سپورې وايي خو په نرمه لهجه
يار ته مې گورئ په خوږو كې گډوي زهر

دا مازديگر او د جانان د تلوو ضد ته گورئ
دا مې د زړه په هره پوله كې پاشي زهر

دغه سړى گوره نور زغم د بېلتانه نه لري
دغه سړى گوره چې لپې ، لپې څښي زهر

وخت به تر څو پورې درمانه دغه جبر كوي
وخت به تر څو پورې درمانه راكوي زهر

اې د ورېښمينو بالېټونو په خوبونو روږديه
د ستا په وس كې نه ده اوسه له مورچل نه لرې

تش په نېشه كې يې تېشه وهي نور څه نه كوي
دا ناصح بوځي د زندانو له محفل نه لرې

چې رانجه لرې كړې نو حسن دې پيكه شي داسې
لكه مطلع چې كړي څوك ياره له غزل نه لرې

د زړه درمانه دا ښايسته نظاره وړانه نه كړې
پام دا گلاب خو بيخي نه كړې له اوريل نه لرې

غزل

دا سر مې مات ښه دی خو نه ستا له ځنگل نه لرې
وخت به تر څو ساتي مونږ داسې د يو بل نه لرې

گل رنگې مه كړه اننگي په خادر مه پټوه
ظلم دی مه ساته گلونه د بلبل نه لرې

د انتظار منزل به ووايه تر څو كومه
زه به تر څو وم په منزل كې د منزل نه لرې

غزل

د زلفو چتر او ستا سپين ، سپين انگي او برنگي
ته وا ساړه سيوري ته ايښي دي منگي او برنگي

دا ستا په زړه کې ښخ دي خپل د سرو بنگرې او برنگې
خو درښکاره مې نه شوه چېرته مجبوري او برنگې

ډېره مې مخ ته ، مخ ته مه کېږه چې مرم له تندې
يوه مې روژه په خوله ده، بله گرمي او برنگې

لکه د يخ اوبو چينه چې سپينه سپينه اوږې
دا جل وهلی زړه به خود درپسې مري او برنگې

تا که د مينې په نوم تشې سترگې وزمبلي
زه به در اُف کړمه دا ټوله زندگي او برنگې

که بې له خدايه يې بل چاته هم جواز درلودی
درمان به کړلی ستا د سترگو بندگي او برنگې

غزل

مينه کوه که دې د ژوند ابادوله ځمکه
بې مينې ژوند لکه اشنا چرته شډله ځمکه

سخته گرمي به وه او لمر به سوخوله ځمکه
غريب دهقان به په بېلونو اړوله ځمکه

توکل په خدايې په نا ليدلي مخ مين شوم اشنا
د بارانه په نيت مې ياره وکرله ځمکه

زه چي تر څو د غلامۍ سيوري په سر منمه
نو تر هغې به زه پردی ومه په خپله ځمکه

هغه شيبې به مې په ژوند کې چرته هېرې نه شي
ما به گيلې کولې تا به گروله ځمکه

چې له رقيب سره به يو ځای له ما تېر شو اشنا
زه به ولاړ وم خو له پښو مې تېښتيدله ځمکه

داسې هم نه ده چې زه خپله لاره نه لرمه
منمه يو نيم غزل ليکم په بدله ځمکه

دا لراو بر پکې چا راوستل له کومه راغلل
ملگرو يوه ده له اټک نه تر کابله ځمکه

خلک اسمان ته لاړل ته په ځمکه پاتې ښه يې
کم عقله تا چې د غوايي په ښکر منله ځمکه

درمانه اوس به يې ساتمه له بدرنگو خلکو
زه چې ماشوم وم له مرغانو مې ساتله ځمکه

غزل

ماته راگران دي اشنا ماته دي سپيڅلي خلي
تا چې په تکه سپينه خوله کې دي وهلي خلي

چې مې نظر درپسې ښلي ملامت نه يمه
زما اشنا په بخملينو جامو ښلي خلي

هغې ته گوره په زړه غوړ لکه ښتر ولاړ دی
زه لکه وچ واښه يم زه لکه ښلي خلي

خاونده دا د غریبی تصویر یې نشم لیدی
یوه سړي په گربوانه کې دي منډلي خلي

د وخت بادونه مې چې کومې خوا ته وړي ورسره
زما ژوندون لکه له څانگو غورځیدلي خلي

دا لېونتوب که فلسفه ده زه پرې نه پوهېږم
یوې جینۍ راته په خط کې رالیږلي خلي

لکه د سرو زرو په تار کې وي غمي درمانه
څه په هنر د په لفظونو کې پپيلي خلي

غزل

چې مې نظر ستا د نظر سره په شرنه وو
مازینگر وو خو اشنا رنگ د مازینگر نه وو

چې دا د هجر لوند څادر مې ورته وپر وی اشنا
په انتظار ومه خو ستا د وصال لمر نه وو

بېگاه د پورې بیابان کې وو لوی ظلم شوی
یو مړی پروت وو خو په تن پورې یې سر نه وو

ښکاره خبره ده سپړه ملامت به وې ته
په دومره چم کې دې یو کس چې هم نظر نه وو

زما په ماتي کې لالیه دا ستا لاس وو گني
دغه رقیب خو په یواځې دومره نر نه وو

دغه غزل دي چې یې ډېر خلک میئن کړل په ما
گني ورکړي خو مې چاته سپین او زر نه وو

د زړه درمانه چې په تا مې سترگې نه شوې خوږې
اختر به وو په چا به وو په ما اختر نه وو

غزل

هره ورځ وایم چې تپم به د زړه ور درمانه
څه وکړم نه کیږي در اوږي مې نظر درمانه

ویارمه خېر دی که وریاتې مې شو سر درمانه
خو په ژوندوني مې ورپرېښود سنگر درمانه

د پښتنو په سیمه ژوند د سر خطر درمانه
یا به جاسوس یادېږي یا به ترهگر درمانه

ته به تر خو وې په نه ټکي مرور درمانه
په رقيبانو به تر کومې وي اختر درمانه

ستا د بڼو سره په جنگ دی زړه ته خپر غواړمه
يو خوا يواځې سپرې بل خوا لښکر درمانه

زه به تا وژنم او ته ما اخبر تر کومه پورې
راځه چې پرېږدو دا وړانې او دغه شر درمانه

په سفر ځي له ما نظر غواړې زه دا وایمه
کاني دې هم نه شي له کلي مسافر درمانه

غزل

خبر يې بې له تا څنگه وختونه تېرومه
اخته يمه مرگي ته شپې او ورځې لنډومه

هغه په لار روانه زه شپېلک پسې وهمه
لگيا يمه د سرو مچيو ځالي پوکومه

تر هغې به په زړه د درد تپاکې گرځومه
تر څو چې د حسينو سره گوتې ماتومه

ستا شل او زما نولس خو ته مه مروربږه
سل وارې ملامت يمه ناغه توبه منمه

جانانه مجبوري ده شپه تياره ده هم ساړه دی
غربت دی تیلی نشته خو بس کاني به مږمه

سبا خو په سبا کې دی سبا به څه پېښېږي
درځار شم له ماښامه راته مه وايه چې ځمه

يو ښکلي ته غږېږمه د عشق په ارزښتونو
درمانه په پوکيو مړې سکروټې بلومه

غزل

کلونه پس مرور يار سره غږېږمه زه
له خوشحالی نه په جامو کې نه ځايېږمه زه

په دې هم شکر دی په دې هم خوشالېږمه زه
په يو اختر او بل اختر چې وريادېږمه زه

کله نه کله خو دیدن راکوه شين به ومه
د للمې گل يم بې بارانه خو وچېږمه زه

زه به تر کومې د پښتون د وجود وینه ومه
دا بې ارزښته به تر څو پورې تویېرېمه زه

حالاتو داسې د یو بل سره دښمن کړلو چې
اوس چې روان ومه له خپل سیوري پارېرېمه زه

هره ورځ مرمه خو مې چېرې هم دا سوچ ونکړ
د چا لپاره او دا ولې وژل کېرېمه زه

ته به تر کومې بې غوري کوې د زړه درمانه
د زړه له درده به تر څو پورې کېرېمه زه

غزل

دا زه چې راغلم ستا وخواته بیا عالی جنابه
تنها زندگی نه کېده له ما عالی جنابه

زه تېری د سره اوږې ته د یخ گړې اوبه یې
ژوندون خورا مشکل دی بې لتا عالی جنابه

یاران مې راته وایي څه ښایسته غزل دې لیک دی
زه ژباړمه دستا د مخ ښکلا عالی جنابه

دا ستا د هر یو امر تابعدار یمه په سترگو
زه یم لکه سرتېری ته پاچا عالی جنابه

لمانځه د استسقا ته ټول شریک سره روان یو
دا ټول کلی باران غواړي زه تا عالی جنابه

د خوږ زړگي درمان مې دومره گران ندی لالیه
پکار ده ورته ستا د خولې خندا عالی جنابه

غزل

دا چې مې ليکلی ستا په سترگو او رخسار دی
ټوله شاعری کې مې همدا غزل شهکار دی

لا دې په جبین کې د رنگونو بیروبار دی
ځکه دې هر څوک د سر په بیه خریدار دی

زه مرگ ته خوشحاله یم چې دا امر د یار دی
وژنه مې جلاده بیا دې ولې راته وار دی

دا چې یې نیمگړی د ژوند هر یو کاروبار دی
بنسکاري دې سړي ته مور او پلار کې ازار دی

تاته ټوله ورځ په دغه لاره انتظار دی
دا مې زندگي ده یاره دغه مې روزگار دی

تاو دې له جبینه د ولولو زلفو تار دی
ته وا چې د سرو زرو له لعله تاو بنامار دی

اې د زړه درمانه ستا تهمت ورباندې بار دی
داسې چې خندان ولاړ درمان په سر د دار دی

سترگې دې راواړوه تياره مې له زړه لرې کړه
بلي کړه ډېوې ، صنمه سترگې مې دروختې

زه د بيلتانه تندي وهلی يمه تېری يم
ته لکه شيدې ، صنمه سترگې مې دروختې

زر شه له جبين نه دې د زلفو نقاب واړوه
پرېږده بهانې ، صنمه سترگې مې دروختې

وخت وشو درمانه چې د زړه په رنځ اخته يم
مرمه درپسې ، صنمه سترگې مې دروختې

غزل

کړمه شوگيرې ، صنمه سترگې مې دروختې
خوب مې نشته اې ، صنمه سترگې مې دروختې

کله به راځې ، صنمه سترگې مې دروختې
گرځم بې نشې ، صنمه سترگې مې دروختې

کړې دې اشارې ، صنمه سترگې مې دروختې
څه دې راته وې ، صنمه سترگې مې دروختې

غزل

باور دې وشه چې مې هېڅ نه پېژنده موسیقي
خو دې نری نری موسکا دې کړه را زده موسیقي

تا چې په ما د کاني وار وکړو قربان دې شمه
د بنگړو جن نه دې راووته خوږه موسیقي

ته چې روانه وې پاولیو دې شرنګا کوله
په ټوله لار درپسې گرانې غږېده موسیقي

لېونی تا چې په زړو جامو کې وکړو سینګار
ته وا یو ځای کړه موسیقار نوي زړه موسیقي

په ناز خندا کړه او خبرې غلې ، غلې کوه
غواړم چې واوړم د کلاسیک دور پسته موسیقي

په نیمه شپه دې کریغې وکړې زړه مې وښویېده
څنگه بې وخته دې شروع کړله ځیره موسیقي

چې مستانه ژبو اتن ته څنې واچولې
درمانه خود به له مستی نه گډېده موسیقي

غزل

لېونى شوى يې چې غواړې له هغې مچکي
زړه! څنگه واخلمه له تکې سرې لمبې مچکي

جوړې په خپل بنايست مینه شوې که څه چل وشو
چې هر سهار اخلې جینى له آینه مچکي

نازکې شونډې دې له یخ نه جنگېدلې سره
ته وا گلپانو له یوې بلې اخېستې مچکي

چې هر سهار راوځم مور مې پر تندي بڼکلوم
زه هر سهار اخلم یارانو له کعبې مچکي

چې زړه دې نه دی زور مې نشته نو دا ژاړې ولې
کفر خو نه دی که مې یاره وغوښتې مچکي

د زړه درمانه زه به نوم د پیالې نه اخلمه
خو ته وعده راکړه چې ته به راکوې مچکي

غزل

دا چې اوس په لاره پاني پاني ټولوم گلاب
گرم یمه درمانه چې بې قدرو ته لېږم گلاب

جار دې له رخساره د بڼو سیوري ته ژوند کوي
ته وا چې د غنو په شپاله کې دی مبهم گلاب

خیال د انسانیت ساتم گني نیمگړې نه یمه
تیرې گرځوه راپسې زه درته ساتم گلاب

ستا د یاد له زوره به اوس خاورې زدکړې وکړمه
زه چې د مکتب په هر کتاب کې رسموم گلاب

دا مې د ریبیار سره دا ستا د جبین شفر دی
دا چې په محفل کې کله ، کله یادوم گلاب

تورې ، تورې سترگې سور رخسار او دا نری ځوانی
ته وا په یوه څانگه گورگورې دي او هم گلاب

څه د بې وفا سړي نه طمع د وفا لرم
گرم یمه درمانه په سپیره دښته کرم گلاب

غزل

ته ومنه په خدای له تندې مرمه زړه مې وچ دی
باران د وصال راواله صنمه زړه مې وچ دی

ته چرته یې د سرو گلو موسمه زړه مې وچ دی
نگاره سنځل بویه گل شپښمه زړه مې وچ دی

ته راشه ما له ځانه سره بېل جهان ته بوځه
اې سازه ، اې سروده ، اې سرگمه زړه مې وچ دی

وخت وشو د هجران د کوټې ور راپسې بند دی
محروم یمه دا څه وخت له شبنمه زړه مې وچ دی

چې لارې پسې لارې بیا دې سر رابښکاره نه کړو
اشنا د قدم خاوره دې زبېښمه زړه مې وچ دی

په هره یوه جامه کې دې چې زړه وي خو ته راشه
اې درده ، اې درمانه ، اې مرهمه زړه مې وچ دی

غزل

له بړندو سترگو دې چاپېره نېغ باڼه ولاړ دي
ته وا چې کښلي تورې جنگ ته پښتانه ولاړ دي

اوس مې زړه مات دی اوس د سرو گلو موسم نه یمه
اوس مې د زړه په باغیچه کې وچ واښه ولاړ دي

په یوه گلدان کې گلاب شین دی هم نرگس ولاړ دی
ته وا دوه ښکلي دي سیالی ته خوله په خوله ولاړ دي

د رقیبانو په ټولي کې خو حسین وگړي
اصیل ویلني دي بې قدره په ویاله ولاړ دي

د ژوندانه په ږنگه ژۍ کې ارمانونه زما
لکه په غاړه د سپک باندې رانده ولاړ دي

درمانه نه کیږي دیدن ته سترگې مه غږوه
خلور طرف ته مې عسکر د بېلتانه ولاړ دي

غزل

چې مې په سترگو کې وې هغه کیسې تا ونه وې
د زړه خبرې درته ما هم برلا ونه وې

تا که په واړه ژوند کې یو ځلې رښتیا ونه وې
ما درته بیا هم دروغجن او بې وفا ونه وې

گناه دې دا نه ده نگاره چې گناه دې وکړه
گناه دې دا ده چې گناه ته دې گناه ونه وې

په سپين کاغذ مي گلاب رسم کړو او لاپمه ترې
نور مي نړۍ ته ياره هيڅ ستا پر بسکلا ونه وې

ما د وختونو د هر جبر مقابلې وکړله
ځان مي تالا کړو خو تيارې ته مي رڼا ونه وې

زه يربدم ما ويل حالات دې رانه ونه ترورې
له دغې يرې مي اشنا درته اشنا ونه وې

ما ويل درمانه بيا به خلک تاته گوته نيسي-
ځکه مي هيچاته د خپل زړگي د غلا ونه وې

غزل

خولگی يې گل بانه چارې، تصوير ته گوره کنه
ته په غزل کې مي اوس دې تصوير ته گوره کنه

چې ما پرېدې ته رانه ځې تصوير ته گوره کنه
په رڼا ورځ د تورې شپې تصوير ته گوره کنه

چې بې لتا مي د ژوند حال غواړې مغرور لاليه
چېرته د ماتې اينې، تصوير ته گوره کنه

حالاتو سم خندا ته سم کړم گني داسې نه وم
لږ مي د تېرې زمانې، تصوير ته گوره کنه

زه به نو تاته پر گلپانو شبنم خه بنیمه
په خپل جبین دې د خولې، تصویر ته گوره کنه

خه به د خپلې لېونۍ مینې ثبوت درکوم
بس د پتنگ او د ډېوې، تصویر ته گوره کنه

دا سره غرمه د یار راتگ زرگیه خه ووايم
په وچ خزان کې د مېوې، تصویر ته گوره کنه

د یوه زیارت په جنډې تاؤ دا خو کلن تارونه
دغه دی زما د یارانې، تصویر ته گوره کنه

مابه چې هر ځلې غوښتنه د دیدن کوله
تا به په نرمه لهجه وې، تصویر ته گوره کنه

ما درته وې یارانې سخته وي تا نه منله
درمانه اوس تر نیمې شپې، تصویر ته گوره کنه

غزل

اوبه روانې دي روان پکې اسمان ښکاري
په دې وړوکي شان لښتي کې ټول جهان ښکاري

په کومه ورځ چې دې خورو زلفو ته وگورمه
بيا راته ټوله شپه په خوب کې ښاماران ښکاري

مینې تر دې حده اشنا ښکلا پرست کومه چې
اوس نو هر ښکلی راته ځان ښکاري جانان ښکاري

چې نفرت خپلې ښارې ته ورشیندي محبت
دغه روانه ډله ماته شاعران ښکاري

په سپین جبین دې سره خاپونه یاره خه یې کوې
کیسې یې مه کوه غمي د سلیمان ښکاري

اوس د ستا خوښه ده چې هر یو دې لورېري پر ما
ښکلیه په سترگو کې دې درد ښکاري درمان ښکاري

غزل

په واړه کلي کې نارې د بېلتانه غږېدې
څه بدې ورځې وې چې ته راسره نه غږېدې

عفوه له خدايه ما وېل بيا به د زر ونه وينم
ما چوپ کولې چې تر منځ د آذانه غږېدې

ملامت نه وم چې اشنا په مطلب نه رسېدم
په غږېدلو غږېدې، خو زړه نازره غږېدې

جانانه پرېږده چې ښه غټه تېره واړومه
څنگه دې زړه وکړو قربان څنگه راوغږېدې

ځان دې پرې گونگ کړلو درمانه خو په لار دې نکړو
څه يو بې دينه ته د مينې په لمانځه غږېدې

دوه بيتونه

رنگ به مې خود لکه سکاره درېسې تور اووړي
دا څو کلونه مسلسل د هجر لمر ته ناست يم.
گوندي که زړه يې چرته نرم شې او راکړي ديدن
زه په دې طمعه د اشنا تړلې ور ته ناست يم

.....

څلور بيتونه

خاونده د يو چا د زړه ارمان دې ولې ومري
ياري دې ولې پاتې شي جانان دې ولې ومري

هغه د خداي بندۀ دی او دا هم خداي پيدا کړی
هندو دې ولې مړ شي مسلمان دې ولې ومري

تا واړه عمر دغه خلک جنگ ته هڅولي
خو زه وايمه باداره چې انسان دې ولې ومري

رقييب ورته زما د مرگي ووې نو يې ووې
ته دې هم ژوندی وې خو درمان دې ولې ومري

درې بیتونه

بس خدای تعالیٰ به وي چی نور په جنگ ماره وي پښتانه
 یو بل ته به تر څو غوښه چاره وي پښتانه
 څو به به بی تپوسه بی پرسانه وژل کېږي
 تر څو به د مرگ سیوري ته پراته وي پښتانه
 ملگري د ملا دي که ساتونکي د پاچا
 عجبه ده له دواړو خواوو مړه وي پښتانه

.....

دوه بیتونه

چې مې د سوي زړه په حال باندې خبر نه شوې
 سبا دې څه کړمه چې نن مې په «بنمر نه شوې
 د بېغورۍ خو هم څه حد وي صدقه دې شمه
 په گردې کال کې مې لالیه په نظر نه شوې

»پکار نشوې

دوه بیتونه

دا نن چې یې وو څنگه بیا رقیب تر لاس نیولی
 بیگاه خو مې پوی کړی وو جانان ټکي په ټکي
 منمه ژوند مې سخت شو خو دا یوه گټه دې راکړه
 غریته رامالوم دې کړل یاران ټکي په ټکي

.....

دوه بیتونه

ته یی څه پروا لرې اشنا مزې دې وکړې
 درد د بیلتانه د دی په ما مزې دې وکړې
 زه لکه سرتیری ستا د هر امر تابع یم
 ته لکه مغرور غوندې پاچا مزې دې وکړې

دوه بیتونه

در جار شمه قابو کړه احساسات ، خدای مهربان دی
 که ژوند وو بیا به وشي ملاقات ، خدای مهربان دی
 د یاد په غونډۍ ناست یم څه زیږی مازیگری دی
 بادونه به دې راوړي مالومات ، خدای مهربان دی

دری بیتونه

زه چې اشنا په محبت او په یاری پوی شوم
 ایله بیله خو اوس په خوند د زندگی پوی شوم
 د تندي کړښو دې د زړه خبره ټوله وکړه
 د څه ویلو حاجت نشته بس جینی پوی شوم
 ما خو اشنا مسافري د گپ کیسه گڼله
 خو هله پوی شوم چې په زور د جدایی پوی شوم

دوه بیتونه

دا ته چې داسې زړه نا زړه راسره مینه کوې
 له دې به ښه وي چې هېڅ نه راسره مینه کوې
 په اعتبار نه یې چې دې هر کله هم پرېښودمه
 گرانی په څېر د ژوندانه راسره مینه کوې

دوه بیتونه

ته پرې خپه یې چې له سترگو دې بانه وتي دي
 زه پرې خوشال یم پورې ورې مې له زړه وتي دي
 ته د الفت په باب کیسې کړې په نفرت مینه
 څه معجزه ده په وچ کاني کې اوبه وتي دي

غزل

زه دې غمونو داسې کړم لکه وراسته زړوکي
دا ستا وجود لکه ورېښم لکه پاسته زړوکي

له باران وروسته په اسمان کې شنه او سره زرغونه
بيايې راياډ کړل د يوې دنگې شنه او سره زړوکي

جوړ يارانې ته دې زړه شوی دی که څه چل شوی
چې دې راځورند دي جينی په ديواله زړوکي

که خدای غوښتل سپړنی کال به ښه اباد وي جينی
خوب مې لیده چې د لاندې کړل بارانه زړوکي

رقيب چې ستا د نامې ذکر وکړي وپوښم
لکه په ژمي چې څوک پټ شي په لاندې زړوکي

غريبه ده خو په پرده دومره میننه ده چې
د کور په وره يې ځړولي دي زاړه زړوکي

په طبيبانو يې درمان درمانه شونی نه دی
د زړه له تپ مې تاوومه د چا شنه زړوکي

مننه او کور ودانی

د خوست ادبي بهير له ملگرو څخه زياته مننه کوم چې تل يې داد راکړی او د دې کتاب د چاپ چارې يې پر غاړه واخېستې .

د گرانو مشرانو عبدالله صادق او ساده حيدر خېل څخه هم زياته مننه کوم چې د ډېرو مصروفيتونو سربېره يې د ((درمان)) لپاره ليکنې وکړې، کور يې ودان غله يې ډېره .

د ځوان ملگري جاويد شاه مندوزي او د يوه ناليدلي ملگري چې ځان راته درمان ځدران معرفي کوي هم، زياته مننه کوم چې د کتاب د چاپ لپاره يې تر خپلې وسې مالي کومک راسره کړی.

د تکړه ډيزاينر وحيد کوچي څخه هم زياته مننه کوم چې د دې کتاب د پوښتۍ پر ډيزاين يې خپل قيمتي وخت ولوراوه .

د دانش خپرندويې ټولني له مشر تابه څخه هم زياته مننه کوم چې په داسې يو هېواد کې چې په زيات شمېر کې بارود او اصلحه د خلکو د وژلو لپاره راوړل کېږي، دوی يواځې د فرهنگ د غوړېدلو او د کتابونو د چاپ لپاره يې لېڅې رانغښتې دي .

په مينه

قدرت الله درمان

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**